

Työkulttuurit Euroopassa

Toholammin artesaaniopiston hopeasepäalan opiskelija

Työharjoittelupaikkani sijaitsi Tartussa lähellä keskustaa, 40 minuutin kävelymatkan päässä ”kotoa”. Paikka oli seesteinen ja viihtyisä, ja neljästä sepästä sai heti kättelyssä hyviä ystäviä, sillä huumori ja työt kulkivat leppoisasti käsi kädessä.

Saimme alun alkaenkin sellaiset työohjeet, että saamme toteuttaa ihan mitä vain, ja jos apua tarvitsemme, voimme heiltä kysyä ja heidän auttavat mielellään. Toki sepät toisinaan ehdottelivat eri korumalleja, ja useimmiten ne sitten yhdessä tehtiinkin. Erityisesti sen neljän viikon aikana olen tehnyt koruja prässämällä, sillä meillä koulussa sitä mahdollisuutta ei ole, ja se oli ihan uutta. Sepillä oli paljon muotteja, joiden avulla pystyi toteuttamaan paljon uusia ideoita koruiksi. Hassua miten niin pieneen paikkaan voi mahtua niin paljon tärkeitä työvälineitä vierä viereen, kuitenkin vaikuttamatta paikan hengittävyyteen.

Vaikka teinkin omien kaavojen mukaan paljon töitä, koin silti monta monituista ”ahaa-elämystä” kun sepät opettivat paljon helpomman tavan jollekin jo tutulle menetelmälle. Esimerkiksi putken tekoon tuskin menee tästä lähtien enää puolta päivää. Sepillä on ollut alusta asti omanlaisensa menetelmät tehdä jotain, ja oli todella mielenkiintoista seurata niitä. Sain myös uuden kuvan yrittämisestä ja tiimityöstä. Opin myös melko hyvin viron kielen alkeita, ja opin jokseenkin jo ymmärtämäänkin kieltä.

Vanhempieni elättinä kun olen asunut, eikä kosketusta ole ollut oikein muihin maihin varsinkaan omatoimisesti, joten matka opetti todella paljon siltä osin. Olen joutunut huolehtimaan aikataulut ja kulkemiseni itse, asumusasiat ja miljöön tutustumisen aivan yksinäni. Raha-asiat, laskut yms. velat ovat myös olleet kokonaan minun hoidettavanani. Myös kielin ja kulttuuriin olen päässyt hyvin kosketuksiin, ja myönnän että jotain on jäänyt päähänkin. Olen varma että Tartulla ja Virolla on vielä lähtemätön vaikutus minussa.

Viron kieli oli helpon kuuloista, sillä 25 prosenttia sanoista tuntuivat olevan suomensukuisia. Kuitenkaan selkeitä lauseita oli vaikeampi yhdistää itse. Suomeksi pystyin silti kuukauden ajan asioimaan melko vaivattomasti maassa, jossa kukaan ei sitä puhumalla puhutkaan. Mutta en aio hakeutua kielikursseille reissun jälkeen. Minulle riittää tämä näppituntuma, jonka olen oppinut reissussa.

Ilmapiiri työpaikalla oli rauhallinen ja rento. Seppiä tarkkailemalla oppi heistäkin todella paljon, vaikka taustoista ei tiennytkään, saatika sitten puheesta mitä he toisilleen rupattelivat. En ole käynyt vastaavissa paikoissa ennemmin työharjoitteluissa, joten vaikea verrata sitä suomalaiseen toimintaan. Ehkä se kankeus puuttui työnteosta, mutta hauskuus pidettiin sekin aisoissa loppupeleissä.

Arjen ja vapaa-ajan väliset erot olivat pienen pieniä! Ei niitä olisi voinut edes erottaa. Samalla lailla nuoret käyskentelevät kaupungilla ja pitivät hauskaa, oli viikonpäivä mikä tahansa. Se piti myös oman mielen virkeänä ja uteliaana, ”mitähän sitä tänään on luvassa”. Paljon sattui olemaan ylioppilaiden juhlia, jotka olivat yleisiä tapahtumia lähellä asuntolaamme. Nuoret olivat kuitenkin erittäin asiallisia juhlijoita. Alkoholin liikakäyttöä ei siis tuntunut esiintyvän missään suunnassa, vaikka viikonpäivällä ei aina ollutkaan niin väliä.

Pääosin matkan kulku luonnistui vaivattomasti ja hyvin. Tosin asuntolan omat työntekijät olisivat voineet hoitaa asuntola-asiat järkevämmiin. Siinä oli siis vähän selkkausta, mutta sekään ei haitannut. Työpäivät lyhenivät muutaman kerran tunnilla, vaikka motivaatio olisi juuri silloin ollut enemmän kuin kohdillaan.

Linja-autoasiat ja laivaan meno luonnistui myös yllättävän helposti ja vaivattomasti, kuin myös junaan meno. Koko päivä oli pitkä, mutta päivän matkustamisen jälkeen huomasi että kyllä se vain kannatti. Eihän siinä tarvinnut kuin istua, ja kun kotiin pääsi, ei sitä tunnetta olisi vaihtanut mihinkään.

Yleiskuva matkasta on siis todella positiivinen! Tosi kiva kun on mahdollista päästä jonnekin ihan erilaiseen ympäristöön ja vielä tekemään opiskelemansa alan töitä paikan päälle. Niitä viikkoja en vaihtaisi mihinkään, ja olen varma että reissu on opettanut kokonaisuudessaan minua enemmän kuin osasin edes raporttiin puoliksiakaan kirjoittaa.

Viimeksi muutettu: maanantai, 24 lokakuu 2011, 13:57